

Így született és így tűnik el Angyalföldön tíz bódélakás

Mindig öröm egy tisztiorvosi jelentés, ha segíteni akar. Angyalföldön a Fáy ucca 17. számú telek 14 bódélakóját kereste fel nemrégiben a kerületi tisztiorvos és láttelelet vett fel tíz bódélakásról, melyben 14 munkáscsalád lakik. A tisztiorvos jelentést vett fel mindarról, amit a tíz bódélakásban látott. A tisztiorvosi láttelelet a szűk, szellőzeten és egészségtelen lakásokról eljutott az illetékesek asztalára és mint hivatalos nyelven mondani szokták, rögtön „intézkedés történt”. Az intézkedés abból állt, hogy

a 14 családot végzés alapján kilakoltatásra ítélték.

A lakók között többnyire öt-hatgyerekes családok vannak, egy lakónak 18 gyereke van. Valamennyien kereső emberek, akik azért laktak eddig is a bódélakásokban, mert a sok gyerek miatt — amint elpanaszolták — sehol nem kapnak lakást.

Az első bódélakó, akit felkerestünk, Jerabek Károly 76 éves betegállományban lévő kocsis. Bent a szobában együtt ül a család. Jerabekné ölében dédunokáját tartja, szőke, nevetős gyerek. Jerabekék-

nek 21 unokájuk és három dédunokájuk van.

— Így élünk cigánymódra — mondja az öreg Jerabek —, mert ez minden, csak nem lakás.

Tizenhét évvel ezelőtt jöttem erre a telepre lakni.

Fölépíttetem ezt a kis vityillót, mert a feleségem 18 gyermeket hozott a világra, most is hat fiam katoná, huszonegy unokám van és ott van a feleségem ölében az az apró gyermek, az már dédunokám. Azért jöttünk erre a telepre lakni, saját deszkakunyhóinkba, mert sehol nem kaptunk lakást a sok gyermek miatt. Ilyen az én életem. A fiaim közül nyolc kiváló futballista, a legjobb csapatoknál játszanak. Egyik erősebb, mint a másik. Itt neveltem föl őket, ebben a szűk, alacsony szobában. Most a tisztiorvos úr megállapította tizenhét év után, hogy a lakásunk egészségtelen és emiatt le kell rombolni. Ma letelt az időnk, amit az előjáróság engedélyezett az ittlakásra és holnap talán arra ébredünk, hogy fejünk fölött lefordják a tetőt. Akármennyit járunk lakás után, nem találunk szoba-konyhás lakást.

A bódélakók fizetnek, a telektulajdonos keres...

Az egész lakásprobléma azzal kezdődött, hogy a telektulajdonosnak valami célja van a telekkel. Egy Kléman nevű emberé volt a telek, akitől részletre megvette a telket Szilágyi János kőműves. A mai divatos politikai szövegek nagymesterét Klémánról rögtön megállapítanák, hogy ez a Kléman zsidó. Igen, de

az üzletet Szilágyi úr csinálta.

A részletre vett telket szépen kifizette. A telek jövedelmezett, a bódélakók, akik saját költségükön építették a kis bódélakást, pusztán a telekért havi 13 pengőt fizettek az új telektulajdonosnak. Évente ezer pengőt jövedelmezett a kis darab telek. Törlesztésre ez is elég. Évek hosszú során az ezer pengő, mint a rakéta, úgy szöktek a magasba.

A bódélakó munkáscsaládok havi 13 pengője tehát nem volt megvetendő pénz.

A bódélakók bevezették a vízvezetékét is, saját költségükön és a telektulajdonosnak havonta fizették a vízhasználati díjat.

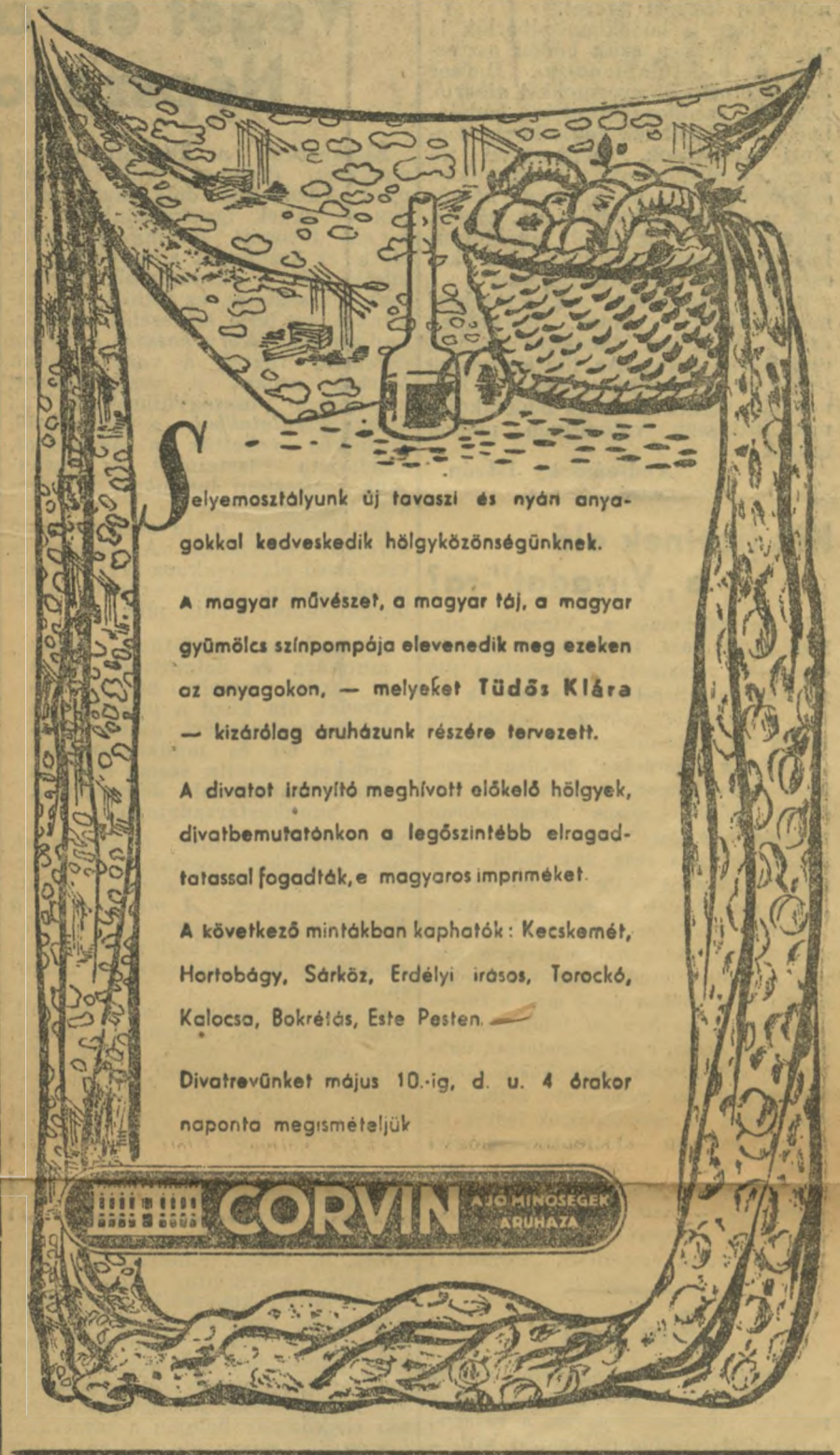
Ezek a lakók pontos fizetők voltak. Valahányszor Szilágyi úr, a telektulajdonos elsején bekopogtatott hozzájuk: „Kopok pénzt?” — kérdéssel, a lakók, akik egytől egyig rendes, dolgozó munkás emberek, fizették a telekbért. Lakásuk gondozott, száraz, tiszta otthon. Tizenhét év alatt soha senki nem szagolt be a bódélalak közé, nem tapogatta meg a falakat, hogy nedvesek-e és egy nap egész váratlanul bekopog-

tatott hozzájuk a tisztiorvos és láttelelet vett föl a lakásokról. Kimondhatatlan öröm lett úrrá a bódélakókon. Végre hát gondot viselnek az ő egészségükre. Csak azt nem értették, miért 17 év után jött el a tisztiorvos?

Pár hét múlva a XIII. kerületi előjáróság a Fáy ucca 17. számú telepen észlelt közegészségügyellenes állapot megszüntetése iránt egy véghatározatot juttatott el a telepbódé lakóinak.

„Az előjáróság, mint elsőfokú közegészségügyi hatóság, a kerületi tisztiorvos jelentéséből megállapította, hogy a Szilágyi János tulajdonát képező Fáy ucca 17. számú ingatlanon bódékat építettek és ezek a bódék közegészségügyi szempontból súlyos kifogás alá esnek. Nevezetesen a bódék nem fűthetők, nem szellőztethetők és kicsinyiségüknél fogva zsúfoltak. Az 1876. évi XIV. tc. alapján felhívom Szilágyi János ingatlanulajdonost és a Fáy ucca 17. számú bódé lakóit: Tomics Lajos, Ruzsa István, Renyik Péter, Varga Géza, Kovács István, özv. Kaufmann Józsefné, Sziluka Pál és Jerabek Károly telepberítőket, hogy a bódét 60 napon belül ürítsék ki és lakás céljára többé ne használják. Annál is inkább, mert ellenkező esetben az idézett törvény 7. §-a alapján szigorúan meg fogom büntetni.”

A főváros polgármestere később a lakóknak a közegészségügyi véghatározat ellen beadott fellebbezé-

Selymosztályunk új tavaszi és nyári anyagokkal kedveskedik hölgyközönségünknek.

A magyar művészet, a magyar táj, a magyar gyümölcs színpompája elevenedik meg ezeken az anyagokon, — melyeket Tüdős Klára — kizárólag áruházunk részére tervezett.

A divatot irányító meghívott előkelő hölgyek, divatbemutatókon a legösszintébb elragadtatással fogadták, e magyaros imprimeket.

A következő mintákban kaphatók: Kecskemét, Hortobágy, Sárköz, Erdélyi irásos, Torockó, Kalocsa, Bokrétság, Este Pesten.

Divatrevünket május 10.-ig, d. u. 4 órákor naponta megismételjük

CORVIN A JO MINŐSÉGEK ÁRUHAZA

sét elutasította. Az elsőfokú véghatározatot a főváros polgármestere megokolásánál fogva helybenhagyta azzal, hogy a véghatározat végrehajtására május 1-ig haladékot adott. Ez ellen fellebbezésnek helye nincs.

A sok gyerek miatt

Sorra járjuk a bódékat, mindenütt kétségbeesett emberek fogadnak. Asszonyok sírva mondják el, hogy talán holnap már lebontatják a bódékat, amelyekben nekik komoly pénzük fekszik. Az egyik bódélakó, akinek hét gyermeke van, Kovács Istvánné, szállítómunkás felesége,

könnyezve beszél arról, hogy most itt kell hagynia neki a sok apró gyerekekkel ezt a lakást.

— Hét év előtt jöttünk erre a telekre és 200 pengőt adtunk a bódéért. Aki építtette, az kapott szoba-konyhás lakást és azért tudott rajta. Hét évvel ezelőtt hónapokig jártam lakás után és a sok apró gyermek miatt sehol nem jutottam lakáshoz. Ez a lakás is szűk nekünk és két gyermekemet vidékre küldtük, mert bizony már ők be se fértek volna a lakásba, olyan nagyok. Ezek az apró gyermekek itt felnőnek mellettünk, kis hely kell nekik. Amikor a bódét a telepen építették a többi lakók, azt mondta nekik a telektulajdonos, itt lehetnek örökké. Havonta 100 pengőnél többet fizetünk mi bódélakók, pusztán a telepért. Mégis most a telektulajdonos azt mondta nekünk, hogy

azt a pénzt, amit mi fizetünk, meghozza az is, ha babbal beveti a telket.

Semmit sem kaptunk a pénzünkért, csak a tenyérnyi helyet fizettük meg és a levegőt. A WC még januárban felfakadt, elviselhetetlen a bűz, de ezt már nem is mertük jelenteni, mert még korábban lebontatták volna lakásunkat. Ezt pedig el akartuk kerülni.

Szluha Pálné, egy másik munkáscsalád asszony, sírva panaszkodik:

— A férjem keres heti 36 pengőt, én 12 pengőt a Papírműveknél a Szabolcs utcában. Tudnánk mi rendes lakbért fizetni, csak lakást kapnánk. A férjem nem iszik, nem kártyázik, a keresetünket megbeoszt-

A Természetbarátok Turistaegyesülete mély fájdalommal jelenti, hogy szeretett elnöke:

Esztergályos János

volt országgyűlési képviselő,
a Népszava felelős szerkesztője

május 4-én 68 éves korában elhunyt.

Egyesületünk a munkás-turistaság régi, lelkes harcosát veszítette el, aki sokirányú elfoglaltsága mellett mindig módot talált arra, hogy a dolgozók egészséges életmódját célzó törekvéseinket erőteljesen előmozdítsa.

Emlékét kegyelettel őrizzük meg.

Megrendült szívvel adjuk hírül, hogy a Népszava felelős szerkesztője és kiadója, Pécs város v. országgyűlési képviselője, a magyar munkásmozgalom egyik legkiválóbb és legszeretettebb vezetőférfia,

Esztergályos János

elvtárs, életének 68. évében hirtelen elhunyt.

Temetése május 7-én, szerdán délután 3/4 órákor lesz a főmeiúti temető halottasházából.

Emlékét kegyelettel megőrizzük.

A Szociáldemokrata Párt vezetősége
A Népszava szerkesztősége

jük, neveljük a gyerekeinket, tudnánk mi lakbért fizetni.

A telken a bódékban albérlők is vannak, akik a szűk bódén osztoznak a bódétulajdonossal. Hefner József cipész öt gyermekkel albérlő, Renyik szénhordómunkás bódéjában. A bódélakók foglalkozás szerinti munkások. Csipkegyári fényező, szállítómunkás, vasmunkás, szénhordó, fuvarozómunkás, kőműves, napszámós, hadiözvegy, cipész, pékmunkás, vegyészeti gyárimunkás és betegápolmányban lévő kocsis és szénhordó munkás van.

Ezek a munkások sok gyerekkel most lakást keresnek. Bármilyen szűk lakásban meghúzódni csak lenne lakás. Az illetékeseknek felhívjuk a figyelmét, hogy a Fáy uca 17. számú telek 14 bódélakójának juttasson valamilyen módon lakást.

Andreánszky István

Kik fizetnek elő a „Virradat”-ra?

Ki ne emlékezne a „Virradat” hírhedt pályázatára. Hétről hétre közzéték ellenfelek torzképeit és olvasóikat illő pénzjutalom ellenében — ahogy ők írták — „aláváló” szövegek beküldésére kérték fel. Újabban azonban, úgylátszik, a közönség kizárásával, háziilag termelik a rajzos humort. A Nemzetközi Vársárról közölt rajzos beszámolóban ugyanis a nyilas lapok bódéját ábrázolják, ahonnan csak úgy tódul ki a nép. A rajz alatt pedig ez a szöveg áll: „Aki most lépett ki Noé bárkájából.”

Málnási főszéktartó és ideológiai vezető testvér, aki a nyilas hírvetés szerint a Bibliát mindig magával hordja, aligha nem döbben majd meg e furcsa humoron. Mert ő mint bibliaszakértő, bizonyára tudja, amit eszmétársai, úgylátszik, elfelejtettek, hogy Noé bárkájából annakidején mindenféle kétlábúak, négylábúak és csúszó-mászók léptek ki. És most nyilasék — helyesen vagy helytelenül, döntsek el maguk közt — lapjaik előfizetőit hasonlítják a vegyesnemű, sőt — rettenetes elképzelni — vegyesfajú biblikus állatseregletehez. Nem túlzott ez egy kicsit, „Virradat”?

„Élni kell”

— mondja a fiatal újságíró, amikor valaki szemrehányást tesz neki, hogy reakciós lapokban szolgálja a reakciót és lelkiismeretfurdalását baráti körben, bizalmas hunyorgatásokkal, merész szólásokkal próbálja nyugtatni. — Dehát lássátok be, pénzt kapok érte — és ezt már nem restelkedve mondja, nem is enyhítő körülményként, de mint végső, döntő igazolást. És a társaság tagjai helyeslően bólongatnak. — Persze, élni kell és ha pénzt kap érte, az egészen más.

*

„Élni kell” — mondja egy kritikus, aki az előkelő szemlébe írt cikkének kéziratát mutatja, amelyből néhány fontos mondatot kihúzott. — Miért tedd ezt? — Ez nem kedves szempont ott — válaszolja — és hát élnem csak kell.

Persze, élni kell, sohasem az írásért, de mindig az írásból. És érvényesülni is kell. Hogy az igazság nem érvényesül, bánja az ördög.

*

„Élni kell” — szavalja az óriási szavalókar, a hazugok, álszenteskedők, köntörfalazók, hamisszóverők óriási kara. — Igen, élni kell — mondjuk és megértők vagyunk, meg türelmesek. És így lesz mind nehezebb élete azoknak, akik nem akarnak hazudni.

*

„De lássa be Excellenciád, élnem csak kell valamiből” — mondta egy francia udvaronc a miniszternek, aki megvonta kegydíját. „Nem találok feltétlenül szükségesnek” — szölt a válasz. Alighanem kiméletlen válasz volt ez, de aligha volt igaztalan. Mert élni valóban kell, de nem feltétlenül ingyen és nem is csalásból, házugságból, árulásból. És élni érdemes is, de csak igazul és emberségesen.

Erdélyi Tamás

Véget ért a nyolchetes Népszava-agitáció

Elérkeztünk a kitűzött célhoz, amelyért érdemes volt harcolnunk, küzdenünk, dolgoznunk minden erőnkkel, igyekvésünkkel. Ez a cél lebegett mindig szemünk előtt, ez ösztönözt a munkára, ez adott erőt a fáradalmak, bánatalmak elviselésére, ez töltötte be lelünkkel, ez tette színesebbé hétköznapjainkat. Két hosszú hónapon keresztül vártuk a vasárnapokat. Vártuk azokat a vasárnapokat, amelyeken összegyűlhettünk az összes kerületekből, a környekről, kezünkbe vehettük a Népszavát, szocialista füzetünket és mehetünk terjeszteni lapunkat, eszméinket, igazságainkat.

És elérkezett a tavaszi agitáció befejező vasárnapja. Az óbudai és vízvárosi elvtársakhoz igyekeztünk mindannyian, újult erővel, újult buzgalommal. Pedig már

nyolcadszor gyűltünk össze munkára és dolgoztunk azért a lapért, amely hosszú évtizedek óta küzd a proletársors jobbrafordulásáért, amely mindig a mi és munkástársaink érdekeit tartotta szem előtt és tántoríthatatlanul dolgozott a munkástársadalomért.

Megtaláltuk benne önmagunkat, gondolatainkat, jogainkat, fölismerjük egymás és a közösség iránti kötelezettségeinket. A mi lapunk a Népszava, egészen a miénk: munkásoké. Ezért kell nekünk dolgoznunk érte és mi szívesen dolgozunk!

A mostani agitáció is olyan volt, mint az előzőek. Ugyanazok a kedves, megszokott arcok, bátor, erőteljes szavak, nyugodt, magabiztos öregek és izgulékony, lelkesedő, zajosan vidámkedő fiatalok, mint mindenkor. Nagy családot alkotunk mi együtt. Olyan családot, amelynek minden tagja érzi a szoros együvértartozást, amely együtt örül és együtt szomorkodik. Pedig jópárszázan vagyunk és mégis föl-tűnik, ha valaki elmarad közülünk egy-egy vasárnapra, vagy ha új, gyakorlatlan keveredik sorainkba. Ezt persze azonnal oktatják, tanítják, nevelik, hogy jól megállja helyét. Beosztják valamelyik „öreg” mellé, hogy komoly és megbízható kezek irányítsák az ifjú agitátort, aki csakhamar belezajlik a munkába, hiszen a szíve öntudatlanul azt

súgta neki, amit cselekednie kell. Ha valaki elmarad, azt a következő vasárnapon tizen is megrohadják. Kérdeztetik, faggatják, hogy mi volt az oka távolmaradásának, miért nem jött el, hová kellett mennie?

Az utolsó tavaszi agitációnkon bizony nem éreztük a májusi nap melegségét, jóleső, simogató fényét. Az óbudai munkásokhozba igyekeztünk igen nagy számmal. Nem volt olyan villamos, amelyiken ne találtunk volna ismerős arcot, ahol ne köszöntött volna valaki „barátsággal”. A Selmeci utcán egész kis karavánok vándoroltak a 14-16-os szám felé. Egymás után érkeztek meg az elvtársak: az V-ös ifjú, a VII. kerületi rendezők, a X. kerületi fiatalok, majd a ferencvárosiak csoportosan. Csakhamar lámmával telt meg a Munkásotthon. Itt volt a X. kerületiek szeretett Andrisa, a csöndes Gyurka, a komoly Éva, a szőke Lívia s a kis Gizi, aki büszkén mesélte:

— Nálunk mind a három leány szocialista, még hozzá igyekvő, szorgalmas szocialista, minden agitáción itt vagyunk és dolgozunk. De ez nem is esoda, hiszen

apám, anyám így nevelt minket, mi az ő útmutatásait követjük, ők pedig nagyapánktól hallottak először az eszméről.

Hiába, ez nálunk családi hagyomány.

Mind eljöttek tehát, akiket vártunk, akikre számítottunk és mind jól és keményen dolgoztak.

— Vágó bácsi megint huszonöt előfizetőt hozott — kiabálta egyik óbudai elvtársunk lelkesedve.

Nem is lehet csodálni: az emberekkel lehet beszélni, megértenek bennünket. Kedvesen, szívélyesen fogadnak és ha nehéz helyzetük megengedi, elő is fizetnek lapunkra.

Ugyanazok az elbeszélések, buzdítások, sőt ugyanazok a panaszok is. Úgy érezzük, mintha nyole vasárnap munkája ebben az egyben összpontosult volna, hiszen mindig egyforma erőfeszítéssel, akaratlaltal, buzgalommal és munkaszeretettel dolgoztunk fáradhatatlanul.

A vasárnapi eredmény méltó befejezése volt a tavaszi agitációnak. De még sok és nehéz feladat vár reánk. Majd elvégezzük azokat is!

Cserháti Emmi

Művészet * Irodalom Tudomány

Geguss Kornélia táncmatinéja

Különös és elgondolkasztó eset, ha a táncelőadás logikomolyabb értékeit a nyomtatott műsrolapon, a mozdulatművek rövid tartalmi leírásai között találjuk meg. Itt közülük mingyárt az elsőt: „Három szólam”; a tárgyi felismerés meg a hangulati pesszimizmus, optimizmus váltakozva űzik egymást, akár csak az életben... Mily kitűnően táncszerű téma! Mily alkalmas három mozgó alak szoros eszmei összekapcsolására s egyúttal individualizáló, jellegbeli elkülönítésére!... Mily szárnyaló lendületet indít el *Babits* szép strófája: „Húnyt szemmel bércere futunk s mindig csodára vágy szívünk...”!

S mily nagyszabású és mélyreható táncdráma magvát rejti magába a „Persephoneia”! Ez a két felvonásra tagolt ógörög mítikus táncjáték ugyanis az évszakok keletkezésének költői magyarázatát nyújtja, úgy ahogy jelképes történetük a hasonlíthatatlanul gazdag és színes hellén képzetvilágban kirajzolódtak. Ilyen cselekmény valóságai *Gluck* szellemét, fenséges neoklasszicizmusát idézi és zenéjében találja meg méltó visszhangját, tükrözését. Be kár

viszont, hogy mindezt csak a tartalmi magyarázatokból olvashatjuk ki, de hiába keressük valóraváltásában — a színpadon!

Csupa nemes szándék, csupa komoly és tiszta akarás tünteti ki *Geguss Kornélia* kezdeményezéseit. De a szándék még innét van a művészet küszöbétől. Azon túl kezdődik az útlet valóra-váltása. Maga a terv — legyen az még oly jó — csak váz, csontváz csupán, amelyre húst és bőrt kell felraknia a művésznak, hogy elképzelése testet öltönsön s tárgyat határozottan és meggyőzően ábrázolhassa.

A mondottakból viszont az is következik, hogy *Geguss Kornélia* rokon-szenves és további reményekre jogosító jelenség a magyar mozdulatművészet megdermedéssel fenyegető világában. Aréjátéka különösen kifejező és változatos, de mozgásáról is leri az őszintén küszködő és útjait kereső kifejezés vágya. Figyelemmel kísérjük további fejlődését.

J. S.

(*) *Bartók „Mikrokosmos”-a* címmel a Zeneművészeti Főiskola elsőemeleti kamaratermében (VI, Liszt Ferenc tér 6) május 19-én este 7 órakor dr. *Arató István* folytatja bemutatásokkal kísért előadását. Közreműködik *Solyms Páter* zongoraművész.

Ébe Stignani,

a római operaház hírneves művésznője mutatkozott be az Operaház vasárnap esti „Aida”-előadásában. A művésznő már hanganyagának rendkívüli terjedelme miatt is csodálják és indokoltan, mert egyforma biztossággal, egyformán kiegyenlített ének tudással mozog akár szoprán, akár mezzoszoprán vagy alt szerepekben: a női hangmagasság minden fokán. Ezáltal *Amneris* királyleány szerepében hallhattuk Ébe Stignanit és meggyőződhettünk hangjának igen kellemes és egyúttal sajátosan egyéni esen-géséről, zenei és színpadi kultúrájáról.

Az „Aida” címszerepében *Németh Mária* lépett fel; a kiváló művésznő saját érdekében nem hallgathatjuk el tovább, hogy éneke, hangvétele egyre modorosabbá válik és folytonos siklataival a stílus fegyelme ellen vétezik. Vajjon mit szólna közismert jóízűléssel ő maga az olyan hegedűshöz, aki folyvást egy ujjon csuszkal fel és le a mélyebb hangokról a magasabbakra és vissza?

Radames hadvezért ugyancsak vendég alakította: *Teodor Mazaroff* bolgár tenorista, a bécsi állami operaház tagja. *Mazaroff* eleinte indiszpozícióval küzdött, de ezt hamarosan legyőzte és a nilusparti jelenetben már szabadon fejthette ki olasz iskola szerint képzett szép hangját.

J. S.

(*) *Kamarazene. A Filharmóniai Társaság Barátai Egyesülete* szombaton este „Zártkörű Kamarazene-Hangverseny”-t rendezett a Gellért-szálló hangversenytermében. Az estén *Dohnányi Ernő* is közreműködött, *Beethoven* hat zongora-„Bagatell”-jét játszotta el, majd zongorakíséretet is vállalt és ebben a nagyrítván vállalt kísérői minőségében szerzett gyönyörűséget hallgatóságának. *Báthy Anna* ilyen partner oldalán fellokozott bensőséggel énekelte *Schumann* „Frauen-Liebe und Leben” című költői dalekluszát. *Szentgyörgyi László* és *Kamaraegyüttese Huzella Elek* h-móll vonóshatos művét, első opuszát mutatta be.

(h. i.)

(*) Ismét látogatható a Közlekedési Múzeum. A Közlekedési Múzeum, mint az előző években, vasárnap és ünnepnapokon 9-13 óráig, hétköznapokon pedig hétfő kivételével délelőtt 9-13 óráig és délután 14.30 órától 17 óráig van nyitva.

(*) Meghosszabbították a Budapestet ábrázoló vízfestményekre írt pályázat határidejét. Szendy polgármester pályázatot hirdetett — mint megirtuk — a fővárost ábrázoló művészi vízfestményekre. A polgármester a pályázat határidejét annakidején 1941 május 15-én déli 12 órában állapította meg. Az érdekeltek kérelmére a polgármester most a pályázat határidejét 1941 június 10-én déli 12 órában állapította meg, tehát eddig az időpontig kell a polgármesteri központi segédhivatalba a kérvényeket benyújtani, a pályaműveket pedig 1941 június 10-11. napján délelőtt 10 és 12 óra között kell beküldeni a Székesfővárosi Képtárba.

(*) A Magyar Külügyi Társaság rendezésében május 8-án, csütörtökön délután 6 órakor a Parlamenti Múzeum nagytermében (Országháza, XVII. kapu, bejárat a Tisza-szobornál) *Tsvetkov László*, a budapesti bolgár követség sajtótitkára „Bulgária joga Macedóniához és Tráciához” címmel előadást tart.

— **Belgrádba ment tanulmányútra a budapesti légoltalmi parancsnok, Cséry Bálint** főkapitány-helyettes, a budai légoltalmi főkerület parancsnokának vezetésével hétfőn rendőrtisztai küldöttség indult Belgrádba, hogy tanulmányozzák a repülőbomba-támadások hatását.

— **Gyilkosság.** Szabadkáról jelentik: Szenttamáson **Benkó Vince** dísznőülkessel megölte **Pavlics Pált**. **Benkó statáriális bíróság elé kerül.**

A CORVIN FILMSZÍNHÁZBA

minden köznapi előadásra, vasár- és ünnepnap a 2. 1/2 és 1/10 órai előadásokra

rendkívüli kedvezményes jegyek kaphatók

Kulturpropaganda jegypénztárainknál. Erzsébet körút 55. Tel.: 222-293 és Conti uca 4. Tel.: 130-330, 31, 32